

Prin noapte

Bragagiu

Bezna mi-a șoptit cu glasul:
„Încotro te duci, voinice?
Ogoiește-oleacă pasul
Și oprește-te pe-aice.

Că în față cine știe
Ce te-așteaptă și pândește,
Iară tu în poezie
Crezi așa de omeneste.

Însă ea-i numai cuvinte:
Oamenii se trag spre fiare
Își îndreaptă simțăminte
În instinct să le măsoare.

Doar în frică și prudență
Fiecare-ncet se mișcă
Animală în esență
Prin trăirea de morișcă.

Se însoară convenabil,
Se mărită cu succesul
Și trăiesc așa, probabil,
Doar să fie interesul.

Se despart și iar se-nhaită,
Se desfac și iar se-ncurcă
Cu-apucările de haită
Și cu mințile de curcă.

Își omoară din odrasle
Dacă viața este strâmtă
Pofticioșii de corasle
Doar sătui ca să se simtă.

Tu pășești fără de grijă...
Încotro fără de teamă?
Întunericul de schijă
Nu te-ndeamnă, nu te cheamă...”

„Nu sunt un extras din larve -
Prin Cuvânt am viața asta,
Speculația lui Darwin

Nu mi-a maimuțit nevasta.

De Iubire avem parte,
Viața noastră e frumoasă...
Eu nu hoinăresc prin noapte
Pur și simplu vin acasă!"
Victor Bragagiu